

ДБР
ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ,
РОЗТАШОВАНЕ У МІСТІ МЕЛІТОПОЛІ
(ТУ ДБР у м. Мелітополі)

вул. Індустріальна, 89, м. Мелітополь, Запорізька область, 72316, тел. : (061) 239-96-29
поштова адреса для листування: а/с 621, м. Запоріжжя, 69005
Email: info@mel.dbr.gov.ua, сайт: www.dbr.gov.ua, код згідно з ЄДРПОУ 42348993

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Миколаїв

« 20 » травня 2023 року

Старший слідчий третього слідчого відділу (з дислокацією у м. Херсоні) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Мелітополі, капітан Державного бюро розслідувань Маржановський Роман Віталійович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 62023080030000097 від 21.03.2023 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України -

ПОВІДОМИВ:

Наконечну Світлану Михайлівну, 23.10.1984 року народження, громадянку України, уродженку с. Правдине, Білозерського району, Херсонської області, раніше не судиму, зареєстровану та проживаючу за адресою, вул. Висоцької, 72, с. Правдине, Білозерського району, Херсонської області, яка на момент вчинення кримінального правопорушення обіймала посаду молодшого інспектора відділу охорони Державної установи «Північна виправна колонія № 90»,

про те, що вона підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.111 КК України - державна зрада, тобто діяння, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України, а саме перехід на бік ворога в період збройного конфлікту вчинений в умовах воєнного стану.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Наконечна С.М., маючи спеціальне звання «рядовий внутрішньої служби», присвоєне їй наказом державної установи «Північна виправна колонія (№ 90)» Державної кримінально-виконавчої служби України Міністерства юстиції України (далі за текстом: ДУ «Північна виправна колонія (№ 90)») № 51/ОС від 28.04.2021, відповідно до наказу ДУ «Північна виправна колонія (№ 90)» № 50/ОС від 27.04.2021, з 28.04.2021 до 26.12.2022 обіймала посаду молодшого сержанта внутрішньої служби ДУ «Північна виправна колонія (№ 90)», тобто згідно із вимогами ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» та пункту 1 примітки до ст. 364 КК України, була службовою особою правоохоронного органу, яка за спеціальними повноваженнями здійснює функції представника влади.

У зв'язку із обійманням вищевказаної посади, Наконечна С.М. зобов'язана знати, неухильно додержуватися та керуватися, в тому числі під час виконання службових обов'язків, Конституцією України, Законом України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» та іншими законами України, актами Президента України і Кабінету Міністрів України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, виданими відповідно до них нормативно-правовими актами Міністерства юстиції України, а також іншими положеннями законодавства.

Так, 24.08.1991, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Відповідно до ст. ст. 1 - 3, 5 Конституції України, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава. Суверенітет України поширюється на всю її територію.

Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Згідно із ст. ст. 5, 6 Конституції України, Україна є республікою. Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Ніхто не може узурпувати державну владу.

Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Вимогами ст. 17 Конституції України поміж іншого визначено, що захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України. Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом. На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Приписами ст. 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У ст. 65 Конституції України зазначено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтею 68 Конституції України визначено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

За змістом ст. 73 Конституції України: виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до ст. ст. 132 - 133 Конституції України, територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної

території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

Систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Міста Київ та Севастополь мають спеціальний статус, який визначається законами України.

Разом із тим, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі за текстом: ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Згідно із ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із цілями ООН.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями - № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 року, що містить Визначення агресії, - встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, ст. ст. 1 - 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Відповідно до п. п. 1 - 2 Меморандуму про гарантії безпеки, у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання, згідно із принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08. 1975, поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України. Зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Згідно із описом і картою державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003, що ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004, територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Херсонської, Миколаївської, Запорізької, Харківської, Сумської, Чернігівської областей відноситься до території України.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеною Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами,

є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Статтею 42 Додатку до IV Гаазької конвенції про закони і звичаї суходільної війни, 1907 року, визначено, що територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Женевською конвенцією 1949 року визначено, що будь-які протиріччя, які виникають між двома державами і призводять до втручання збройних сил, є збройним конфліктом у розумінні ст. 2, навіть якщо одна зі сторін конфлікту заперечує існування стану війни. При цьому, не має значення скільки триває конфлікт, або скільки нападів мало місце.

Водночас, у 2013 році, з огляду на демократичні процеси, які відбувалися на території України, в представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, у порушення норм згаданого вище та іншого міжнародного права і законодавства, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і незалежності України, насильницьку зміну та повалення її конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, з метою зміни меж території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного протиправного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади РФ і керівництва ЗС РФ, як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету представники влади РФ та керівництво ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни та збройного конфлікту проти України, з використанням військовослужбовців підрозділів ЗС РФ, в тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим та м. Севастополя, а також із залученням до виконання цього злочинного плану інших підпорядкованих їм військових підрозділів, силових відомств і збройних формувань, а також інших осіб, у тому числі громадян РФ та України, створенням і фінансуванням незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

Надалі, переслідуючи вищенаведені злочинні мотиви і мету, протягом

2013 року, на території РФ, службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі за текстом: ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади РФ і керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план для реалізації вищевказаного їх злочинного умислу.

При цьому, представники влади РФ та керівництво ЗС РФ достовірно усвідомлювали, що такі їх протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і незалежності України, насильницької зміни та повалення її конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, з метою зміни меж території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, загибелі значної кількості людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, а також передбачали і прагнули їх настання.

У подальшому, поетапно реалізуючи власну протиправну діяльність, порушуючи вищевказані та інші норми міжнародного права і законодавства, представники влади РФ та службові особи з числа керівництва ЗС РФ спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ підрозділам ЗС РФ та іншим підпорядкованим їм військовим підрозділам, силовим відомствам і збройним формуванням про повномасштабне військове вторгнення на територію України, тим самим розпочали повномасштабне введення агресивної війни і збройного конфлікту проти України та захоплення її територій, тобто вчинення умисних дій спрямованих на виконання раніше розробленого злочинного плану і реалізації їх злочинного умислу.

Надалі, 24.02.2022 військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представникам влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу щодо повномасштабного військового вторгнення на територію України, шляхом збройної агресії, із погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, здійснили незаконне повномасштабне вторгнення на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях. У тому числі, останні здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви, цивільні об'єкти й інше, та здійснили окупацію частини території України. Тим самим вчинили дії, спрямовані на виконання раніше розробленого злочинного плану і реалізації вищевказаного злочинного умислу, спрямованого на порушення суверенітету і незалежності України, насильницьку зміну та повалення її конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, з метою зміни меж території та

державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призвело і призводить до загибелі значної кількості людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків.

У зв'язку із чим, 24.02.2022 Президент України видав Указ № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», що затверджений Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні», відповідно до якого в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб.

Після чого, Указами Президента України № 133/2022 від 14.03.2022, № 259/2022 від 18.04.2022, № 341/2022 від 17.05.2022, № 573/2022 від 12.08.2022, № 757/2022 від 07.11.2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», що затвердженні Законами України від 15.03.2022 № 2119-IX, від 21.04.2022 № 2212-IX, від 22.05.2022 № 2263-IX, від 15.08.2022 № 2500-IX, від 16.11.2022 № 2738-IX, строки дії воєнного стану в Україні неодноразово продовжено та він діє до цього часу.

Відповідно до вимог ст. 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

У подальшому, військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представникам влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу, після початку повномасштабного військового вторгнення на територію України, яке розпочалося з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів ЗС РФ та інших силових відомств РФ, що, як уже вказано, перейшло у повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, констатоване на найвищому юридичному рівні Резолюцією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй «Агресія проти України» A/RES/ES-11/1 від 02.03.2022, а також проміжним рішенням Міжнародного суду Організації Об'єднаних Націй від 16.03.2022, крім інших сухопутних територій та населених пунктів України, в строк до 03.03.2022 зайняли та взяли під свій контроль місто Херсон Херсонської області, тимчасово окупувавши його територію з розташованими там державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, військовими частинами та іншими об'єктами.

Після чого, з метою встановлення і зміцнення окупаційної влади та недопущення контролю Української влади на територіях населених пунктів Херсонської області, які тимчасово контролюються (контролювалися) та утримуються (утримувалися) представниками окупаційної влади РФ та ЗС РФ, що підтверджується Переліком територіальних громад, які розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій, або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні), затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 (зі змінами та доповненнями), представниками окупаційної влади РФ та службовими особами ЗС РФ з числа громадян РФ та України, в тому числі місцевого населення Херсонської області, були сформовані незаконні органи влади, в тому числі правоохоронні органи, органи місцевого самоврядування, підрозділи силового блоку, тощо, які виконують (виконували) відповідні функції в інтересах окупаційної влади РФ та ЗС РФ, тим самим вчиняють (вчиняли) діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Зокрема, поміж іншого, приблизно у травні 2022 року (більш точної дати під час слідства не встановлено) окупаційною адміністрацією РФ на тимчасово окупованій території міста Херсон Херсонської області створено незаконний правоохоронний орган — «Управление службы исполнения наказаний по Херсонской области», на який покладено виконання аналогічних завдань, що визначені для Державної кримінально-виконавчої служби України, однак які реалізовувалися (реалізуються) в інтересах окупаційної адміністрації РФ у сфері виконання кримінальних покарань.

При цьому, відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі за текстом: Закон), тимчасово окупована РФ територія України (далі - тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Правовий статус тимчасово окупованої території, а також правовий режим на тимчасово окупованій території визначаються цим Законом, іншими законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, принципами та нормами міжнародного права. Тимчасова окупація РФ територій України, визначених частиною першою статті 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для РФ жодних територіальних прав.

Пунктом 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону передбачено, що тимчасово окупована РФ територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль, або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

За змістом ч. ч. 1-3 ст. 9, ст. 19 Закону, державні органи та органи

місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом. Будь-який акт (рішення, документ), виданий органами та/або особами, передбаченими частиною другою цієї статті, є недійсним і не створює правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження, смерті, реєстрації (розірвання) шлюбу особи на тимчасово окупованій території, які додаються до заяви про державну реєстрацію відповідного акту цивільного стану. Особи, винні у порушенні вимог цього Закону, несуть відповідальність, передбачену законом.

У свою чергу Наконечна С.М., займаючи посаду молодший сержант внутрішньої служби державної установи «Північна виправна колонія (№ 90)» Державної кримінально-виконавчої служби України, яка відповідно до ч. 6 ст. 14 Закону України «Про Державну кримінально – виконавчу службу України» входить до осіб молодшого начальницького складу та відповідно до ч. 4 ст. 14 Закону України «Про Державну кримінально – виконавчу службу України» будучи громадянкою України, яка прийняла присягу на вірність народові України та, серед іншого, зобов'язалася неухильно додержуватись Конституції та законів України, будучи працівником правоохоронного органу відповідного до ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для розуміння факту захоплення та подальшого утримання РФ території Херсонської області, зокрема обласного центру – м. Херсона, усвідомлення проведення активної підривної діяльності проти України представниками спецслужб, правоохоронних та інших органів державної влади РФ, переслідуючи прямий умисел, передбачаючи суспільно – небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою утворення та функціонування на території Херсонської області та, зокрема, м. Херсона, окупаційною адміністрацією РФ системи органів державної влади РФ, у тому числі правоохоронної, з метою становлення і зміцнення окупаційної влади та недопущення контролю української влади, в порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, перебуваючи на території м. Херсона, будучи обізнаною про факт ведення РФ агресивної війни проти України, порушивши присягу, добровільно, з власної ініціативи, погодилась на зайняття нею посади у незаконно правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території міста Херсон.

Так, Наконечна С.М., починаючи з червня 2022 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) приблизно до 10.11.2022, тобто до моменту деокупації міста Херсон (після чого, продовжуючи знаходитись у

змові з представниками окупаційної адміністрації, вибула разом з останніми на іншу тимчасово окуповану РФ територію України, де по цей час переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності), відповідно до «приказа Управления службы исполнения наказаний по Херсонской области о назначении сотрудников на должность № 13 от 31.05.2022», зайняла у незаконному правоохоронному органі - «Северная исправительная колония (№ 90) Управления службы исполнения наказаний по Херсонской области», який був частиною окупаційної адміністрації та знаходився у її підпорядкуванні, створеному на тимчасово окупованій території міста Херсон на базі ДУ «Північна виправна колонія (№ 90)» Державної кримінально - виконавчої служби України, незаконну посаду - «младший инспектор 2 категории отдела охраны учреждения ИК «Северная исправительная колония (№ 90) Управления службы исполнения наказаний по Херсонской области» (п. 1.50 приказа Управления службы исполнения наказаний по Херсонской области о назначении сотрудников на должность № 13 от 31.05.2022) та в подальшому, шляхом здійснення діяльності, обумовленої заняттям цієї посади, тобто участі у становленні і забезпеченні функціонування незаконного правоохоронного органу та в загальному системі незаконних органів державної влади РФ на тимчасово окупованій території України, завдаючи своїми діями шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, здійснила таким чином перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

Таким чином, Наконечна Світлана Михайлівна підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Старший слідчий Третього слідчого відділу
(з дислокацією у м. Херсоні)
ТУ ДБР у м. Мелітополі

 Роман МАРЖАНОВСЬКИЙ

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу протидії порушенням
прав людини у правоохоронній та
пенітенціарній сферах
Херсонської обласної прокуратури

 Анастасія БУГРИМЕНКО

Одночасно підозрюваній Наконечній С.М. роз'яснено її права, передбачені ст. 42 КПК України:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

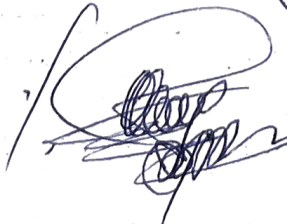
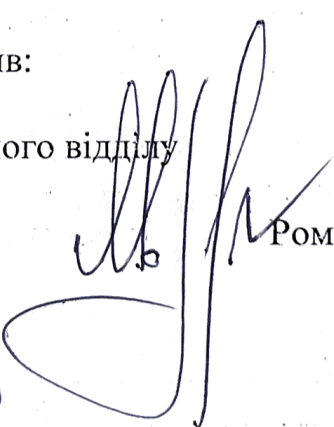
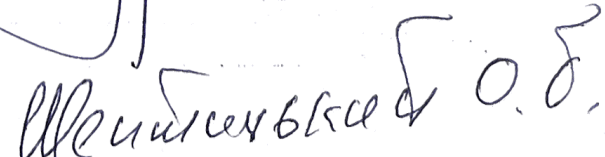
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрювана _____ (підпис, ініціали, прізвище) «__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року.

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий Третього слідчого відділу
(з дислокацією у м. Херсоні)
ТУ ДБР у м. Мелітополі

Роман МАРЖАНОВСЬКИЙ

Захисник /   0.8.